

**LEERT DE BIJBEL
EEN DOOP DER GELOVIGEN
OF
DE BESPRENGING DER ZUIGELINGEN?**

* * *

Door J. van de Gevel

Lid der Gereformeerde Kerk

Eerste druk - 1919

Tweede druk - 1975

Derde druk - 2011

Lezer heil,

In Christus Jezus (= Gezalfde Zaligmaker) heeft noch besnijdenis, noch voorhuid enig nut, maar een nieuw schepsel. Het gaat om de werking van de Heilige Geest, want Die alleen kan de mens overtuigen van zonden, gerechtigheid en oordeel.

Hopelijk wil de Heere u bewerken in dezen, u licht te schenken in Zijn Woord en onderscheiding der geesten.

Bij de bediening der doop behoort men zich af te vragen: "Is het een Jacob (verdringer) of Ezau (harige)?" Zowel bij de doop der volwassenen, als bij de eventuele kinderdoop (geen zuigelingen).

Het gaat er bij klein en groot om, dat er zich tekenen van Genade openbaren, die niet uit een gestolen verbond, maar uit het Waarzaligmakende Verbond der Genade voortvloeien. Want daar alleen kan de Koning der koningen voor instaan, namelijk Zijn eigen werk!

De doop (van Gotisch: daupjan, dat wil zeggen indompelen, Grieks: baptisma, Latijn mersio) noemt men ook wel 'het bad der wedergeboorte', dat wil zeggen dat men in de geest opnieuw geboren wordt. Hier wordt men de besnijdenis des harten deelachtig. Zie Kolossensen 2 vers 11-14.

Mattheus 3 vers 16. 'En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond OPGEKLOMMEN UIT HET WATER; en ziet, de hemelen werden Hem geopend, en hij zag de Geest Gods neerdalen, gelijk een duive, en op Hem komen.

Handelingen 8 vers 38 en 39. 'En hij gebod de wagen stil te houden; en ZIJ DAALDEN BEIDEN AF IN HET WATER, zo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem. En toen zij UIT HET WATER WAREN OPGEKOMEN, nam de Geest des Heeren Filippus weg, en de kamerling zag hem niet meer; want hij reisde zijn weg met blijdschap.

P.J. Schuitemaker, de uitgever.

Getuigenissen van onbevooroordeelde zuigelingenbesprengers

Door J. van de Gevel

Herzog's Theologische Real Encyclopedie (art. doop): Dat in het Nieuwe Testament geen spoor van kinderdoop te vinden is, zal door de wetenschappelijke exegese wel als uitgemaakt te beschouwen zijn, alle pogingen om de kinderdoop uit de woorden der inzetting, of uit plaatsen als 1 Korinthe 1 vers 16 af te leiden, verdienen daarom de naam van willekeurige kunstenarijen.

Scheiermacher zegt, dat wie enig bewijs voor de kinderdoop wil vinden in het Nieuwe Testament, het er eerst in moet leggen.

Dr. Hanna zegt: De Heilige Schrift weet niet van de kinderdoop af.

Luther zegt: Het kan uit de Heilige Schrift niet bewezen worden, dat de kinderdoop door Christus ingesteld of door de eerste Christenen na de Apostelen begonnen werd. Verder zegt hij hierover: 'De doop heet in het Grieks baptisimos, in het Latijn mersio, dit is als men iets geheel in het water steekt, dat over hetzelfde tezamen gaat.

Meyers (Luthers geleerde) zegt: Er bestaat geen sterk sprekender bewijs voor de opname der historische overlevering in de Lutherse en Gereformeerde kerken dan de kinderdoop.

Calvijn zegt: 'Het woord baptizo betekend indompelen en het indompelen werd door de eerste christelijke gemeentens uitgeoefend.

Professor J. I. Doedes zegt, dat de doop door Jezus ingesteld is met het oog op volwassenen, die het evangelie konden horen, verstaan en aannemen, die tot het geloof in Hem konden komen en, in Hem gelovende, Hem konden belijden, die, vernieuwd door de Heilige Geest, zich dan ook konden laten dopen om alzo openlijk getuigenis af te leggen van de grote verandering en omkering, dien in hen en met hen plaats

gevonden had, en dit voor ieder, die nadenkt, te duidelijk is, dan dat het hier nog zou behoeven aangetoond te worden. De eerste evangelieprediking na de uitstorting van de Heilige Geest, had altijd en overal met volwassenen te doen; niet met jonge kinderen, in het algemeen bedoeld, maar alleen volwassenen, die het woord des evangelies gehoord en aangenomen hebben, en die dan ook hun geloof in Christus belijdende, zich laten dopen, om getuigenis te geven van hunne zinsverandering, vernieuwing, bekering.

In 'Magnalia Dei', bladzijde 378, schrijft Dr. H. Bavinck: 'De prediking, welke Johannes de Doper in het zuiden, in de woestijn van Judea, begonnen had, was om Israël aan te zeggen, dat het in weerwil van zijn afstamming van Abraham, zijn besnijdenis en zijn eigengerechtigheid, schuldig en onrein was, en de doop der bekering tot vergeving der zonden van node had.

Zulke getuigenissen aangaande de zuigelingenbesprenging zouden door nog minstens 25 andere aangevuld kunnen worden.

Lezer, indien gij neiging gevoelt, om mij als een beroerder der gemeente te willen aanmerken, zo antwoord ik u met hetgeen in 1 Koningen 18 vers 17 en 18 staat geschreven: 'En het geschiedde als Achab Elia zag, dat Achab tot hem zei: Zijt gij die beroerder Israëls?

Toen zeide Elia: Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis; daarmee dat gij de geboden des Heeren verlaten hebt en Baäl nagevolgd zijt'.

Wij moeten om Gods wil die leer, die zich Christelijk noemt en Christus instelling loochent of verdraait, willen verwerpen. Wij mogen de Schrift niet zo verklaren, dat zij met onze meningen strookt. Wij moeten haar kunnen geloven en haar niet kritiseren, maar ons door haar laten richten. Wij mogen haar ook niet bedillen, wel gehoorzamen.

Wij willen Hem geloven, die alleen de Weg, de Waarheid en het Leven is. Zijn Waarheid maakt ons vrij, ook van menselijke dwaalleer.

De zon vraagt niet naar onze horloges, en richt zich niet naar de Midden-Europese tijd!

Lezer, een gewichtige vraag

Is het ons werkelijk om Gods welbehaaglijke wil te doen? Zo ja, dan zijn wij geroepen de Bereërs na te volgen, die door de Apostel Paulus edeler genoemd worden dan de Thessalonicenzen, daar deze de leer van Paulus zonder Bijbelonderzoek tegenstonden, terwijl genen dagelijks de Heilige Schriften onderzochten, om de overtuiging te verkrijgen, of Paulus' leer uit God of uit de mensen was.

Wanneer wij door Gods genade de Heiland hebben mogen leren kennen als onze persoonlijke Borg en Middelaar, dan kan en mag het ons niet onverschillig zijn, wat onze leiders en leraars ons leren; en rust op ons - willen wij geen navolgers van mensen zijn- de dure plicht te onderzoeken, of zij niet afwijken van de in Gods Woord voorgeschreven weg.

(Het ambt der gelovigen. Zie Hosea 2).

Juist door het navolgen van hen, die een dwaalleer verkondigden, is de Kerk van Christus, die één in Hem had moeten zijn, in zovele kerken en kerkjes gesplitst. 'Tevergeefs eren zij Mij, zo spreekt de Heere, lerende leringen die geboden van mensen zijn'.

Neen, de levend gemaakte gemeente is geroepen, de geesten te toetsen aan Christus bevelen. Gij die deze uwe roeping niet verstaat, laat u voorlichten door Christus, die de onfeilbare leraar beloofd heeft, welke ons de waarheid zal doen verstaan en de waarheid verstaande, zal vrijmaken, ook van alle dwaalleer.

Eén van de eerste dwalingen der Christelijke kerk is de kinderdoop. Honderdvijftig jaar na Christus schreef de kerkvader Tertullianus zijn boekje, dat de titel draagt: 'Over de doop', ter bestrijding van en waarschijnlijk tegen het dopen van kinderen, welke doop in zijn tijd sporadisch werd toegediend. Een hele paragraaf wijdt hij aan vermaningen om met de toediening van de doop voorzichtig te zijn. Hij zegt: 'Het woord: Geef, die iets van u bidt', is hier niet van toepassing, maar heeft op aalmoezen betrekking. Wel behoort hier een ander woord in acht genomen te worden: 'Gij zult het heilige de honden niet geven, noch uwe paarden voor de zwijnen werpen'. (In dit verband spreekt hij van de kinderdoop, ofschoon hij met kinderen nog geen zuigelingen

bedoelt). De Heere zegt wel, zo schrijft hij, verhindert ze niet tot Mij te komen, terwijl ze opwassen; ze mogen komen, terwijl ze leren, terwijl men hen leert, tot wie ze komen. Zij mogen Christenen worden, wanneer zij Christus aannemen kunnen.

Welke behoefte heeft de jeugd aan de vergeving van zonden?

Wanneer men het Goddelijke goed diegene toevertrouwd, wie men dit het aardse niet doet, zo handelt men in aardse dingen in grotere voorzichtigheid. Leer hen eerst naar het heil verlangen, opdat het blijke, dat men het aan diegenen geeft, die er behoefte aan gevoelen.

Neander zegt hierover: 'Terstond na Irenaeus in de laatste helft van de tweede eeuw, verschijnt Tertullianus als een ernstig bestrijder van de kinderdoop. Wij zien hieruit, dat in die tijd deze instelling nog niet aan de Apostelen werd toegeschreven, anders zou hij het niet gewaagd hebben, er zo beslist tegen te strijden.

Origenes en Cyprianus waren ijverige voorstanders van de kinderdoop. De eerste is de vader van het vergeestelijken der Schrift en leerde ook, dat de kinderen in hun vóóraards bestaan gezondigd hadden en de doop deze zonden afwaste.

De tweede is de grondvester van de priesterheerschappij, de uitvinder van de mis, het vagevuur, het pausdom, het monnikenstelsel en het kinderavondmaal, door Augustinus verder ontwikkeld, die beweerde, dat de kinderdoop en het kinderavondmaal beide van de Apostelen afstamde. Wanneer u nu weigert het laatste te geloven, weigert dan ook het eerste. Steeds nam hij dan ook meer en meer toe en werd ten slotte door de bemoeiingen van Augustinus algemeen ingevoerd.

Dikwijls vraagt men: Waardoor kwam men er toe om de indompeling door de besprenging te vervangen?

Het antwoord hierop luidt: Zodra de leer, dat de doop noodzakelijk was om zalig te worden, ingang vond, stond ook voor deze dwaling de deur open. Was een ongedoopte zó ernstig ziek, dat er vrees bestond voor de dood, dan werd hij op zijn legerstede (slaapplaats) in plaats van ondergedompeld, geheel met water besprengd. Deze besprenging, die men een nooddoop noemde, werd dus in uiterste gevallen toegepast en had niet zoveel kracht als de onderdompeling. Degene, die op deze wijze gedoopt was, was dan ook van de kerkelijke bedieningen uitgesloten. Het

eerste geval van de doop door besprenging, dat ons wordt meegedeeld, is dat van Novatianus. Ten tijde der vervolging van keizer Decius, omstreeks het jaar 250, had er te Rome een splitsing van de gemeente plaats: Cornelis werd door het grootste en Novatianus door het kleinste deel tot bisschop gekozen. De laatstgenoemde was een streng rechtzinnig man van algemeen erkende vroomheid. Hij telde ook buiten Rome veel aanhangers. Doch hij was, ongedoopt zijnde, zwaar ziek geweest en had zich daarom door besprenging laten dopen (volgens Eusebuis).

Reden waarom vele bisschoppen en leken hem niet als Presbyter wilden erkennen. Een besprengde mocht immers niet tot een kerkelijk ambt worden toegelaten en bisschop Cyprianus ging zelfs zover, te zeggen, dat Novatianus tot de tegenstanders en anti-Christenen behoorde, zodat de doopsbedieningen door hem en zijn navolgingen verricht, van geen kracht mochten worden beschouwd.

Dezelfde Cyprianus beweerde later aan zekere Magnus, dat een besprenging, noodzakelijk aangewend, als geldig moest beschouwd worden, dewijl God ook toegeeflijkheid gebruikte. Van die tijd af werd de besprenging dan ook toegepast op zuigelingen.

Rijke lieden vulden in het begin de handen der priesters, om zodoende op een gemakkelijker wijze hun kinderen te doen besprengen. Wie geen giften kon geven, moest zijn kind laten onderdompelen en werd, als behorende tot de latere klassen, met minachting behandeld.

Gelijk alle hervormers, ieder naar hun eigen zienswijze, heeft ook Calvijn de besprenging van Rome's kerk hervormd in een nieuwe dwaling. Calvijn bande de Christenen uit Genève, omdat deze hem in zijn dwaling omtrent de besprenging, met Christus doopinstelling bestreden.

Rome leert, dat de besprenging genade meedeelt.

Dit werd door Calvijn ten rechte verworpen. Calvijn leerde dat de zegeningen van de besprenging beperkt zijn tot de kinderen der uitverkorenen en deed het denkbeeld ingang vinden van een erfelijk Christendom, Zijn de ouders gelovig, dan zijn de kinderen het ook, en deze hebben dezelfde rechten. De besnijdenis is de grondslag voor deze leer, welke ook de Gereformeerde kerken domineert. Doch Calvijn houdt geen rekening met Christus bevel, dat alles onderhouden moet worden, zoals Hij dat geboden heeft: 'Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn'.

Calvijn stelt op eigen gezag in, wat God in het oude Verbond voor Israël gesteld had, zolang Christus nog niet was gekomen, namelijk het verbond der besnijdenis, het vleeselijk verbond.

Calvijn stelt buiten gezag zowel de doop der bekering en het belijden des geloofs vóór de doop, als het feit, dat niemand kan zeggen des Heeren te zijn, dan door de Heiligen Geest.

Paulus zegt: Zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan, of met andere woorden geldt niemands afkomst, alleen het nieuwe schepsel, dat door bekering en geloof zich openbaart, wat beslist zuigelingen uitsluit.

De oorzaak der dwaling is, dat Calvijn met het onderscheid der twee verbonden, die God met Abraham gemaakt had, geen rekening heeft gehouden, maar deze vereenzelvigde.

Het eerste (Genesis 12): Het genadeverbond, dat reeds in het paradijs opgericht was, waarin Abraham, Izaäk en Jacob en al zijn geestelijke nakomelingen, ook uit de heidense volkeren, die door God ingerekend zijn.

Het tweede (Genesis 17): Het vleeselijke verbond der besnijdenis, een wettisch verbond, aangezien met de nalating der besnijdenis de beloften van het aardse Kanaän en de zegeningen vervielen. Diegene, die niet besneden was, moest uitgeroeid worden. Van een geestelijk zaad is bij dit verbond volstrekt geen sprake, wijl God uitdrukkelijk zegt, dat Abraham dit zaad uit Sara zal doen geboren worden. Daarom is ook hier een bepaald land aangewezen, waarin zijn nakomelingschap zal wonen.

De inboorling en de vreemdeling kan deel verkrijgen aan de zegeningen van dit verbond, doch moet dan eerst bij het natuurlijke zaad worden ingelijfd (vers 13). Uitdrukkelijk verklaart de Heere: 'En Mijn verbond zal zijn in uw vlees'.

Op de bede van Abraham: 'Och, dat Ismaël voor Uw aangezicht moge leven', antwoord God: 'Ik heb u gehoord. Ik zal hem zegenen; hij zal tot een groot volk worden. Twaalf vorsten zullen uit hem voortkomen, maar Mijn verbond (het geestelijke genadeverbond, Genesis 12) zal met Izaäk zijn'. De wens van Abraham, dat Ismaël gelijke rechten als Izaäk zou hebben, of als kind der belofte door den Heere aangenomen zou worden, werd niet vervuld, daar Ismaël uit de slaventeelt geboren was. Het kind

der belofte, Izaäk, moest als wonderkind geboren worden; omdat het als tegenstelling gekend zou worden, was de moeder in Sara eerst gestorven. Hij was een wonderkind, gelijk ook alle geestelijke nakomelingen van Abraham zijn.

Paulus zegt in de brief aan de Galaten: 'Indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad' (in het verbond van Genesis 12).

De vleeselijke verbondskinderen in de dagen van Christus dwaalden evenzeer als Calvijn ten opzichte van de besprenging der zuigelingen. In Johannes 8 lezen wij, hoe zij de Christus zochten te doden, niet tegenstaande zij verbondskinderen waren en volgens hun zeggen kinderen Gods. Deze vleeselijke verbondskinderen, die een vals begrip van het verbond hadden, waren ook vals in hun oordeel en handelingen. Christus zegt tot hen: 'Ik weet dat gij Abrahams kinderen zijt en gij zegt, dat God uw Vader is, maar Ik zeg u, dat de duivel uw vader is'.

Noch de afkomst van Abraham, noch de besnijdenis, noch de valse belijdenis maken hen of ons tot kinderen Gods.

Al deze valse stellingen, die alle Christelijke kerken belijden door de besprenging der zuigelingen, zijn door Christus veroordeeld. De vereenzelviging dezer twee verbonden is de oorzaak van de spraakverwarring in de Christelijke kerken, die de zuigelingenbesprenging hebben gewettigd. God was niet in één en dezelfde zin de God van Abraham, Izaäk en Jacob, zal van Ismaël, Ezau en alle vleeselijke nakomelingen. De besnijdenis wordt beschouwd als het teken en zegel van het verbond, maar zij was een teken van alle zonen van Abraham, zelfs ook voor gekochten met geld. Alleen voor Abraham was zij uitsluitend een zegel. Dit heeft Paulus ons duidelijk geleerd met de woorden: 'En hij heeft het teken der besnijdenis ontvangen tot een Zegel der rechtvaardigheid de gelooft, die hem in de voorhuid was toegerekend'. (Romeinen 4 vers 11)

Nergens elders wordt in de Bijbel de besnijdenis een zegel genoemd. Het Zegel Gods is alleen de Geest van God. (Zie Efeze 1 vers 12 en 13).

Geen eerlijke Bijbellezer kan in de woorden van Paulus iets anders lezen dan dat het persoonlijk geloof van Abraham verzegeld werd. Men moet al zeer de Heilige Schrift verdraaien, om daaruit op te maken, dat deze verzegeling van toepassing is op de besprenging van zuigelingen.

Bij Abraham wordt het geloof, dat hij reeds vroeger geopenbaard had, verzegeld, terwijl de besprenging zonder bevel des Heeren tegen de doopsinstelling des Zoon Gods 'Christus' geschiedt.

De predikanten danken God na iedere besprenging, dat Hij de besprengde zuigelingen tot Zijn kinderen aangenomen heeft. Dit is een vervloekte afgoderij en misleiding van mensen. Honderdduizenden van onze landgenoten, waarvan door de predikanten bij de besprenging verklaart is, dat God ze als Zijn kinderen aangenomen heeft, vullen de gevangnissen, kroegen en bordelen, en zijn met duizenden in het Socialistisch leger te vinden.

Zelfs de meerderheid van hen, die zich op kerkelijk terrein bewegen in noch heet, noch koud, om de kracht van Gods genaden in hun persoonlijk leven tot Gods lof te openbaren. Deze formalisten haten de kinderen Gods en verklaren hen voor dweepers, als zij hun om verslag vragen van de levende hoop, die in hen moet zijn, als zij in waarheid door God tot Zijn kinderen aangenomen zijn. De dwaalleer van onwetend door God gerekend te zijn in het genadeverbond, is voor de schuwens van bevinding de heils, hun zandgrond. Doorgaans is hun bazuingeluid te horen: Wij zijn geen dopers, wel Calvinisten, Gereformeerden. Wij zoeken op alle terrein de levens God te eren!

Doch lezer, ik moet terug tot de twee verbonden. Wij mogen verwachten, dat de Allerhoogste Zijn belofte vervullen zal, en daarom naast een geestelijk, ook een natuurlijk zaad geven zal, namelijk een talrijk nakroost, dat in het Land der Belofte wonende, koningen zal voortbrengen. De geschiedenis is daar, om dit te bewijzen.

In Genesis 15 heeft de Heere aan Abraham gezegd, dat zijn zaad in een vreemd land zal wonen, alwaar het 400 jaren verdrukt zal worden. Aan het einde van die vier eeuwen, zendt de Almachtige Zijn dienstknecht Mozes om Zijn volk te verlossen, en nadat Hij het door een sterke hand uit Egypte heeft uitgeleid, bevestigt hij het verbond (Genesis 17), dat Hij eertijds met Abraham gesloten heeft.

De Heere spreekt aldus door de dienst van Mozes: 'Indien gij naarstiglijk Mijn stem zult gehoorzamen en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijne'. Toen

antwoordde al het volk als met één stem: 'Al wat de Heere gesproken heeft, zullen wij doen'.

Hier wordt de besnijdenis opnieuw tot een teken tussen beiden gesteld, om welke reden dit verbond het verbond der besnijdenis wordt genoemd. Dit kan ook wel niet anders, dewijl het Sinaitische verbond een bevestiging is van het natuurlijke of vleselijke verbond, omvattend alle nakomelingen van Abraham naar het vlees. Om in het geestelijke verbond te zijn, behoeven wij geen vleselijke nakomelingen van Abraham te wezen, want indien wij van Christus zijn, zijn wij Abrahams geestelijk zaad. Paulus spreekt hierover in Romeinen 4 en houdt beide verbonden scherp van elkander gescheiden. Hij zegt eerst, dat Abraham niet uit de werken is gerechtvaardigd geworden, maar dat zijn geloof tot rechtvaardigheid gerekend is. En dit is geschied, toen hij nog in de voorhuid was. Eerst later heeft hij het teken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, dat hem als onbesnedene reeds was toegerekend, teneinde een vader te zijn van alle gelovigen, besneden of onbesneden. Daarom gaat de apostel aldus voort: 'Want de belofte is niet door de wet (der besnijdenis) aan Abraham en zijn zaad (Christus) geschied, namelijk dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs'. (Romeinen 4 vers 13). Immers de gehele wereld, alle volken der aarde, zouden volgens Gods belofte in Abrahams zaad (Christus) gezegend worden.

Vrucht van Abrahams geloof is ook het tweede verbond, zoals de Apostel nu verder aantoonst: 'Ten einde de belofte vast zij al de zaden, niet alleen dat uit de wet is (het vleselijke zaad) maar ook dat uit het geloof Abrahams is (het geestelijke zaad), welke een Vader is van ons allen' (gelovigen, joden en heidenen).

Hetzelfde leert de apostel in zijn brief aan de Galaten: 'Gelijkerwijs Abraham Gode gelooft heeft en het is het tot rechtvaardigheid gerekend, zo verstaat gij dan, dat diegenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn. En de Schrift te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: 'In u zullen alle volken gezegend worden'. (Galaten 3 vers 6 – 8).

‘Broeders, ik spreek naar de mens, zelfs eens mensen verbond, dat bevestigd is, doet niemand te niet, of niemand doet daartoe. Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En de zaden, als van velen; maar van één: ‘En uwen zade, hetwelk is Christus’. (Galaten 3 vers 15 en 16). Het doel van dit verbond heeft de Apostel in het veertiende vers aangewezen: ‘Opdat de zegeningen Abrahams tot de heidenen komen zou in Christus Jezus’.

Thans rijst er een vraag op: Heeft het verbond der wet het eerste verbond niet verbroken en te niet gedaan? Daarop wordt geantwoord: ‘En dit zeg ik: Het verbond, dat tevoren van God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderd en dertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt’. (Galaten 3 vers 17).

Die vierhonderd en dertig jaren reiken tot de roeping van Abraham en het verbond der genade, dat God toen met hem oprichtte. Waartoe dan toch dat tweede verbond? ‘Het is om der overtreding wil daarbij gesteld (bij het eerste gevoegd) totdat het zaad zou gekomen zijn, dat beloofd was’ (Christus).

Uit deze woorden, die het doel van het Sinaitische verbond aanwijzen, moet het elke oordeelkundige lezer duidelijk worden, dat Christus niet het grote middelpunt hiervan was. Hij was dit enig en alleen van het eerste verbond (het verbond der genade).

Het verbond der wet of der besnijdenis had de strekking om het uitverkoren zaad uit Sara tegen het heidendom te behoeden en de fakkel te zijn, die de wereld zou verlichten. Israël werd onder de wet gesteld gelijk onmondige kinderen onder een opvoeder, totdat Christus zou gekomen zijn. En zodra die gekomen was, was de taak van de opvoeder volbracht. Israëls afzondering had geen betekenis meer en daarom sluit de Apostel zijn betoog (Galaten 3) aldus: ‘Want gij zijt allen kinderen Gods, door het geloof in Christus Jezus’. (Dit zegt hij niet tegen zuigelingen.) ‘Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Daarin is noch Jood, noch Griek, noch dienstbare, noch vrije, noch man, noch vrouw, maar het nieuwe schepsel’. De Apostel sluit alle dwaaltheorieën beslist buiten, hij rekent met geen afkomst. Het geloof als vrucht van het nieuwe schepsel kwam voor het dopen bij de apostel uitsluitend in aanmerking. Het verbond der besnijdenis is

wettisch. Vandaar Paulus’ zorg om de twee verbonden gescheiden te houden. Hij zegt (Galaten 4 vers 21 - 25): ‘Want er is geschreven, dat Abraham twee zonen had, één uit de dienstmaagd en één uit de vrije. Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest; doch deze, die uit de vrije was, door de belofte. Hetwelk dingen zijn die andere beduiding hebben, Want deze zijn de twee verbonden’.

Paulus vermaant daarom de Galaten: ‘Staat dan in de vrijheid met welke Christus ons vrijgemaakt heeft en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen. Ziet, ik Paulus, zeg u, zo gij u laat besnijden, dat Christus u niet van nut zal zijn. Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden: gij zijt van de genade vervallen’. Waarom maakt de besnijdenis Christus onnut? Omdat de besnijdenis verplichtte de gehele wet te vervullen. Maar allen, die in de Zoon geloven, hebben het eeuwige leven. En als de Zoon u vrijgemaakt heeft, dan zult gij waarlijk vrij zijn.

Indien vleselijke afkomst van Abraham geen deel deed hebben aan diens geestelijke zegeningen, hoe kunnen dan ongelovigen en onwedergeborenen, uit de heidenen afstammende, met hun kinderen aanspraak maken op de verbondsbelofte Gods? En indien de besnijdenis, tot dienstbaarheid leidend, een ondragelijk juk was, iets dat Christus onnut maakte, waartoe voert dan de doop, als die voor de besnijdenis in de plaats gekomen is? Een plaatsvervanger doet immers niet meer of minder, dan degene waarvoor hij in de plaats treedt.

Het vleselijke verbond is het verbond der wet, de besnijdenis insluitend. Het wordt genoemd het verbond der besnijdenis (Galaten 2 en 3). Het oude werd vernietigd (zie Hebreeën 7). Het werd aan het kruis genageld (Kolossensen 2 vers 14). Het nieuwe verbond is een geestelijk verbond, een bedeling, waarvan geloof en liefde de kenmerkende hoofdtrekken en vereisten zijn (zie Efeze 1 vers 12 en 13). Onder het oude verbond is vlees een vereiste, besnijdenis het teken. Onder het nieuwe verbond is geloof het vereiste, doop het teken.

De doop is het teken van een geestelijke staat, van bekering; daarom wordt zij de doop der bekering genoemd, ook wel het bad der wedergeboorte.

Vele bekeerde joden bleven gedurig aandringen op de toediening der besnijdenis: ofschoon de apostel telkens aantoonde, dat deze niet meer verplichtend was, daar ze tot het verbond behoorde, dat vernietigd en aan het kruis genageld was, zo trachten zij toch nooit deze klagers duidelijk te maken, dat de doop in haar plaats was getreden.

Indien de zuigelingen van deze gelovige joden waren gedoopt geweest, dan zou de Apostel hen er ongetwijfeld op gewezen hebben, dat hun kinderen reeds gedoopt waren en de doop in de plaats van de besnijdenis was gekomen. Van deze leer wisten de Apostelen echter niets af. Bewijs van het tegendeel: op de Pinksterdag werden de bekeerde joden die toch besneden waren, gedoopt. Kollossensen 2 vers 11 en 12. Deze plaats wordt door de besprengers aangehaald als bewijs, dat de doop in de plaats van de besnijdenis is gekomen. De inhoud luidt aldus: 'In welke gij ook besneden zijt met de besnijdenis die zonder handen geschied, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus; zijnde met Hem begraven in de doop, in welke gij ook met Hem opgewekt zijt, door het geloof der werking Gods, die Hem uit de doden opgewekt heeft'.

De Apostel wil de gelovige joden, de tegenstelling doen verstaan. De besnijdenis, die met handen geschiedt, verplichtte de gehele wet te doen, en werd door mensen aan onbewuste zuigelingen toegepast. De besnijdenis die zonder handen geschiedt, is Gods werk, die u een nieuw hart heeft gegeven. Deze besnijdenis of wedergeboorte heeft u hersteld, levend gemaakt en door het geloof bewust werkzaam doen worden met de verdienende oorzaak uwer zaligheid. Gij hebt Hem in de blijden boodschap aangenomen, daarop zijt gij met Hem begraven in de doop. De dood van Christus was uw dood. Gij had dien moeten sterven. Gij hebt gemeenschap aan het lijden van Christus, want uw zonden zijn ook door u ten dood bevonden. Gij zijt de zonden gestorven, door de dood van Christus. Gij zijt opgewekt door Zijn opstanding uit de doden. Gij hebt ook gemeenschap aan Zijn Heerlijkheid. De doop is hiervan het teken. Daaraan moet u gedurig denken in uw strijd ten aanzien van de nog inwonende zonden. De Apostel leert hier in het minst niet, dat de doop de plaatsvervanger der besnijdenis is. Hoe zou het dat ook kunnen doen, daar hij in Galaten 5 zegt: 'Zo iemand zich wil laten besnijden, die is van

de genade vervallen. Christus is u onnut geworden'. Zo zou Christus ons dan onnut zijn, daar een plaatsvervanger, niet meer, maar dan ook niets minder doet, als waarvoor hij in de plaats treedt. De Sichemieten en de gekochten met het geld werden als burgers in Israël toegelaten en als zodanig erkend, doordat zij zich lieten besnijden. Die besneden waren, behoorden tot de Natie; geloof was geen vereiste. Wanneer dus de doop in plaats van de besnijdenis was gekomen, zou ook thans bijvoorbeeld een onchristelijke vreemdeling moeten gedoopt worden, alvorens hij als Nederlands staatsburger kan worden erkend. Ieder Christen, die dit leest, zal wel moeten zeggen, dat is onzin. Volkomen waar!

Even onzinnig is het, om de doop als plaatsvervanger te stellen voor iets, dat in Israël als Natie alleen kon gelden. Zonder besnijdenis was het niet mogelijk het burgerschap te verkrijgen. De besnedenen waren in het vleselijk verbond. Zij, die het geloof van Abraham bezaten, waren ook in het geestelijk verbond en hadden zowel recht op de belofte van het hemelse als van het aardse Kanaän. In het nieuwe verbond, komt slechts het nieuwe schepsel, dat zich door de vruchten van bekering en geloofsbelijdenis openbaart, in aanmerking. En daarvoor alleen is de doop van Christus ingesteld.

Dit leert ons de Bijbel. Zondag 26 vraag 69 van de Heidelberger Catechismus luidt aldus: 'Hoe wordt gij (gelovige) in de Heilige Doop vermaand en verzekerd, dat de enig offerande van Christus, aan het kruis geschied, u ten goede komt?'. Antwoord: 'Alzo, dat Christus dit uitwendig waterbad ingezet, en daarbij toegezegd heeft, dat ik zo zekerlijk met Zijn bloed en Geest van de onreinigheid mijner ziel, dat is van al mijn zonden, gewassen ben, als ik uitwendig met het water, hetwelk de onzuiverheid des vleses pleegt weg te nemen, gewassen ben'. Dit antwoord doelt alleen op de doop der gelovige, die verzekerd zijn van hun heil in Christus. In vraag 74 heet het echter: 'Zal men ook jonge kinderen dopen?'. Het antwoord zegt: 'Ja, mitsdien zij, zowel als de volwassenen, in het verbond Gods en Zijn gemeente begrepen zijn'. Hier hebben we met een doop te doen, waarvan de Bijbel niets afweet, daar de Bijbel niet leert, dat Christus Zijn doopsinstelling gesteld heeft voor de kinderen der uitverkorenen, maar wel voor uitverkoren kinderen, zovelen als de Heere onze God er toe roepen zal door bekering en geloofsbelijdenis in hun

Voldoener en Verzoener. Zie Handelingen 12 vers 39. Waar gesproken wordt van de belofte des Heiligen Geestes, maar niet van de doop (met water). Ook doelt de Apostel niet op het vleeselijk verbond, hetwelk God met Abraham in Genesis 17 had gemaakt, maar wel op het geestelijk verbond van Genesis 12. De kanttekenaars zijn met Calvijn in dwaling, daar zij de twee verbonden niet onderscheiden, en deze met elkaar vereenzelvigen, in weerwil van de duidelijke leer der Apostelen dienaangaande. Calvijn en de vertalers van de Bijbel hebben zich laten inspireren door de dwaalleer der kerkvaders. Dit is dan ook de oorzaak der spraakverwarring in de Christelijke kerken tot de zuigelingenbesprenging. Met de uitstorting van de Heilige Geest begint Christus Zijn gemeente te bouwen en komt ook tot vervulling de profetie van Johannes de Doper, die gezegd had: 'Ik doop u in water, maar Hij die midden in u is, die zal u dopen in de Heilige Geest' (Johannes 1 vers 33). In het nieuwe verbond zijn geen geestelijke en vleeselijke bondelingen. Daarom wordt de doop, die Christus ingesteld heeft, de doop der bekering genoemd. De doop des Heiligen Geestes, waarin Christus zijn gemeente doopt, die zullen de poorten der hel niet overweldigen. Maar de bouw door de zuigelingenbesprenging gaat haar oordeel tegemoet, daar de huisverzorgers de hun gegeven sleutelmacht misbruiken. Zij brengen diegenen binnen, die Christus buitengesloten wil hebben, en sluiten diegenen buiten, die Christus binnengelaten wil hebben.

Met Constantijn de Grote hebben de huisverzorgers duizenden met pak en zak binnengelaten. De hervormers werden spoedig zelf vervolgers, daar zij de dwalingen van Rome bleven handhaven, gelijk Israëls koningen de zonden van Jerobeam bleven volgen, ook waar zij de Baäls uitroelden. Calvijn bandte de Bijbelchristenen uit Genève, omdat zij met Christus doopinstelling de zuigelingenbesprenging bestreden. Johannes Koelman werd uit zijn ambt onttrokken, omdat hij optrad tegen het komediespel om onbekeerden te doen belijden, dat zij levendige leden van Christus zijn. Brakel werd geschorst en verbannen, omdat hij optrad tegen het aanranden van Christus Koningschap in Zijn gemeente. Getuigen (Ulrum) 1834 en 1886 niet, hoe de voorheen-vervolgde nu zelf vervolgers werden?

Zo was het toen, zo is het ook nu. In 1915 werd dominee Van der Werf door de huisverzorgers der Gereformeerde kerk, omdat hij bleef weigeren, het dankgebed na de besprenging, dat tegen de Waarheid gedaan wordt, te doen.

Welke doop heeft Christus ingesteld? De doop op de geloofsbelijdenis of de zogenaamde kinderdoop? Alleen de Bijbel heeft hier beslissend gezegd. Bij de doop van Christus door Johannes de Doper, die voor al de Zijnen geschiedde, om alle gerechtigheid te vervullen, daar Sion op grond van het vervulde recht verlost zou worden, daalde de Heilige Geest op Hem neer in de gedaante van een duif en werd er een stem uit de hemel gehoord, die zeide: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wien Ik een welbehagen heb: hoort Hem!'

De Schriftgeleerden, die van Johannes de Doper gehoord hadden, dat het Koninkrijk Gods nabij was gekomen, en dat hij doopte op het geloof in de komende Messias, vonden hierin aanleiding, ook tot hem te komen. Maar zij kwamen niet als boetvaardige zondaren. O neen, zij waanden zich kinderen des verbonds, daar zij van Abraham afstamden, tegen wie God toch gezegd had: 'Ik ben uw God en uws zaads God'. Zij waren ijverars voor hetgeen door Mozes en de vaderen gezegd was, en zij achtten daarom bekering niet nodig. Zij zochten de doop van Johannes alleen uit hun vals begrip van het te verwachten Koninkrijk Gods, dat alle koninkrijken zou vermalen en Israël de gehele aarde zou doen beheersen. Zij zochten de doop als aanbeveling bij de Vorst Messias om zetels te verkrijgen in de wereldregering. Maar de dooper riep hun toe: Terug, gij addergebroedsels, wie heeft u aangewezen te ontvliden de toorn Gods, daar gij zonder boetvaardigheid de doop zoekt; toont eerst de vruchten der bekering, de boetvaardigheid en het geloof uwer ziel in de vergeving der zonden door de komende Messias. Dit oordeel geldt ook voor de zuigelingenbesprengers, daar hetzelfde valse begrip, de grondslag van hun praktijk is.

In Johannes 3 zegt Christus tegen Nicodemus: 'Indien gijlieden niet wedergeboren wordt, zo kunt gij het Koninkrijk Gods niet zien; want hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees'. Christus leert hier, dat het zien van het Koninkrijk Gods het teken is, dat iemand uit God geboren is. Dat zien is in de Bijbeltaal het zaligmakend geloven, want de Schrift zegt:

'Die de Zoon aanschouwd en in Hem gelooft, heeft het eeuwige leven', en is een onderdaan van het Koninkrijk Gods.

Nicodemus erkende zijn onkunde, niettegenstaande hij ook leraar in Israël was, vandaar de vraag: 'Hoe kunnen deze dingen geschieden?' 'Om Nicodemus te leren kennen of hijzelf en anderen uit God geboren is, zegt Christus tot hem: 'De wind blaast en men hoort zijn geluid, maar men weet niet vanwaar hij komt of heengaat. Alzo is een iegelijk, die uit God geboren is'. Alzo is het teken, of met andere woorden gezegd: Gelijk de wind zich openbaart door het geluid, alzo openbaart de wedergeborene zich door de boetvaardigheid en de geloofsbelijdenis in de vergeving der zonden door de Voldoener en Verzoener. Hier wordt dus de wedergeboorte, die zich voor ons niet in haar vrucht openbaart, door Christus buitengesloten. Ook stelt Christus geen veronderstellen, want alzo is een iegelijk, die uit God geboren is. Dit heeft verband met hetgeen Mozes zegt: 'De verborgenheden zijn voor de Heere onze God, maar het geopenbaarde is voor ons en onze kinderen'. 'Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met de mond belijdt men ter zaligheid'. Dit is de grondwet van het burgerschap van het Koninkrijk Gods. Noch Christus, noch de kerk in de eerste 150 jaren na Christus, wisten of leerden iets van het onwetend gereinigd en geheiligd zijn in Christus en door God als Zijn kinderen aangenomen te zijn, zoals de leer der zuigelingenbesprenging zegt. Vele volwassenen moeten dit ook goed bedenken!

Christus verbindt de zaligheid aan het geloof, en alleen degenen die het zaligmakend geloof beleden, mochten gedoopt worden. De leugenleer in deze durft neen te zeggen, waar Christus ja zegt. De Bijbel noemt me wel de Heilige Schrift en of het door Gods Geest geïnspireerde Boek en Deze weet van geen doop van zuigelingen, veel minder van besprenging. De Bijbel noemt de doop der bekering, ook het bad der wedergeboorte. De Bijbel eist de belijdenis des geloofs en dan de doop. Niet eerst de doop en dan de belijdenis des geloofs, geloof staat hier voorop. Op de belijdenis van Petrus zegt Christus: 'Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader die in de hemel is. Op deze Petra, op deze rots uwer belijdenis, zal Ik Mijne gemeente bouwen'.

Tertullianus zegt tegen alle besprengers, dat zij het heilige voor de honden werpen en de parel des doops voor de zwijnen. Het is niet de

vraag wat wij wensen of willen, maar wat Christus bevolen heeft. Hij zegt tegen alle huisverzorgers: 'Leert hun alles te onderhouden, zoals Ik het u bevolen heb'. Hoe hebben de Apostelen gehandeld ten opzichte van Christus doopsinstelling? Op dezelfde wijze als Johannes de Doper, predikte Petrus op de Pinksterdag de doop der bekering tot vergeving der zonden (zie Handelingen 2 vers 3), doch voegde er nog bij: én gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen; want u komt de belofte toe, en uwen kinderen en allen die daar verre zijn, zovelen als er de Heere onze God toe roepen zal'. Deze belofte sloeg niet op de doop, zoals misleidend door de besprengers wordt gezegd, maar op het ontvangen van de Heiligen Geest. 'Want u komt de belofte toe'. De Apostel spreekt niet tegen of voor onbewuste zuigelingen, maar tegen degenen, die door zijn prediking, overtuigd zijnde van zonden en schuld en zich zodoende als dragers der belofte openbaren, in radeloosheid uitriepen: 'Wat moeten wij doen, mannen broeders?' (Handelingen 2 vers 37). En Petrus zeide tot hen: 'Bekeert u, en gelooft in den Heere Jezus Christus en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden'. Volgens Joël 2 vers 28 en 29 komt deze belofte toe aan alle vlees van joden en heidenen met hunne kinderen, met deze beperking: 'zovelen als de Heere onze God er toe roepen zal', zoals de 3000 joden, die door de uitstorting van de Heilige Geest de vrucht van bekering en het geloof in de Heere Jezus Christus hadden gekregen en zich lieten dopen tot vergeving hunner zonden. Waarom lezen wij niets over de doop hunner zuigelingen?

Omdat de Apostelen zich getrouw aan het bevel van Christus hielden: 'die geloofd zal hebben'. De zuigelingen lieten zij over aan Gods soevereine vrijheid. Daarom zegt de apostel Paulus: 'Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te prediken'. ER geloofden zovelen als God verkoren had ten eeuwige leven. Ook Filippus wist van geen zuigelingendoop. In Handelingen 8 vers 12 kunnen wij lezen, dat hij alleen diegenen doopte, die geloofden, beide mannen en vrouwen; ook hier geen sprake van zuigelingen.

Aan de slotregels gekomen van dit hoofdstuk vraagt de kamerling: 'Zie daar water, wat verhindert mij gedoopt te worden?' En Filippus zeide: 'Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd'. (vers 36 en 37).

De verdedigers van de zuigelingenbesprenging beroepen zich op de vermelding van de doopsbediening van gehele huisgezinnen, waartoe toch, volgens hun zeggen, vermoedelijk ook zeer jonge kinderen hebben behoord.

Handelingen 10 vers 2 zegt, dat Cornelius God vreesde met zijn gehele huis en volgens de verzen 44 - 48, dat zij, die het woord hoorden, de Heiligen Geest ontvingen, met vreemde talen spraken en God grootmaakten en daarom gerechtigd waren de doop te ontvangen. Deze mededeling sluit beslist zuigelingen buiten. Wij lezen in Handelingen 16 vers 32 - 34, dat allen, die tot het huisgezin van de stokbewaarder behoorden, tot de jaren des ondersheids gekomen waren, daar zij allen aan God gelovig geworden waren. Ook hier kan dus geen sprake zijn van zuigelingen, daar bekering en geloof niet op zuigelingen kan slaan. Zijn gehele huis kwam tot geloof! Tevens was de stokbewaarder in die tijd een soldaat, wie na veel dienstjaren een dergelijke positie werd gegeven.

Christus zegende de kinderen, die tot Hem gebracht werden, maar liet ze ongedoopt van Zich gaan. Zo het Christus wil ware geweest, dat jonge kinderen gedoopt zouden worden, ongetwijfeld waren deze, in de tijd van Christus' omwandeling op aarde, ook gedoopt. Wel wil Christus ons hiermee leren, dat onze kinderen door Hem gezegend kunnen zijn of worden, zonder de niet bevolen besprenging. Dit voorbeeld wordt door de dwaalleer oneerlijk gebruikt, om de besprenging te rechtvaardigen. In de oude Grieks-Orthodoxe kerken stelt de priester de vraag bij de doop-ritus aan de dopeling (baby): 'Verzaakt gij de duivel? ... Zijt gij met Christus verzoend?' Het antwoord geeft in de regel in plaats van de dopeling, de peet. Dat deze vragen niet voor een zuigeling bedoeld zijn is aan geen twijfel onderhevig. In 1 Korinthe 16 vers 15 lezen wij, dat de huisgenoten van Stefanus zichzelf de heiligen ten dienste hebben geschikt, waaruit blijkt dat zij gelovigen waren. In Handeling 16 vers 14 zegt Paulus, dat Lydia een vrouw was, die God vreesde, en dat zij gedoopt werd en haar huis. Het veertigste vers zegt ons, dat deze huisgenoten broeders (in de geest) waren, die door de apostel werden vertroost.

1 Korinthe 7 vers 14: 'Want de ongelovige man is geheiligd door de (gelovige) vrouw en de ongelovige vrouw is geheiligd door de (gelovige) man; want anders waren uw kinderen onrein, maar nu zijn ze heilig'. Met

deze tekst willen de besprengers aantonen, dat de kinderen, gesproken uit een huwelijk, waarvan de vader of moeder ongelovig is, uit de kracht van de gelovige man of vrouw rein en heilig zijn en daarom voorwerpen van de zogenaamde kinderdoop. Maar in dit hoofdstuk wordt in het geheel niet over de doop gesproken, wel over de scheiding tussen man en vrouw, waarvan de ééne ongelovig en de andere gelovig is. Paulus getuigt hiervan, dat indien zulk een scheiding moet plaats hebben, het huwelijk onbehoorlijk is en de kinderen daarom als onrein, onheilig en onecht moeten beschouwd worden. Daar hier ook gezegd wordt, dat de ongelovige man of vrouw door de gelovige geheiligd is, zo zou dan ook de ongelovige het voorwerp van de doop zijn. De apostel spreekt hier van de reinheid en heiligheid van de huwelijksbetrekking, waardoor noch ongelovige echtgenoten, noch kinderen voor gelovigen worden verklaard. Dus ook hier weer verdraaiing van de Heilige Schrift om eigen valse stellingen te rechtvaardigen. Ook Mattheus 3 vers 11 is leugenachtig vertaald en overgezet. De grondtekst luidt: 'En Johannes doopte in water'. De vertalers hebben daarvan gemaakt: 'Johannes doopte met water'. Met water dopen is onmogelijk, dus onzin, wel in water. Professoren en predikanten doen hier uitkomen, dat zij hun besprengingsleer gronden op leugenvertaling en verdraaiing van de Bijbelwoorden. Hier helpt geen struisvogelpolitiek. Er moet erkend worden, dat de vrome vaders, die een valse lading hebben willen dekken, tevens de oorzaak zijn, dat onze leiders niet meer op grond van waarheid en eerlijkheid geloof mogen eisen aan de onfeilbaarheid van de Bijbel, als inspiratie des Heiligen Geestes. In vers 6 hebben echter dezelfde vertalers weer een andere overzetting gegeven. Daar staat, dat Johannes in de Jordaan doopte. Als ze nu consequent waren geweest, hadden zij moeten vertalen: met de Jordaan. Doch daarvan zouden de lezers dadelijk het verkeerde hebben ingezien.

Lees Leviticus 4: 'En de priester doopte zijn vingers in het bloed en besprengde de voorwerpen voor het aangezicht des Heeren'. Wat dopen nu de predikanten bij de kinderbesprenging? Volgens de Bijbel dopen zij hun vingers, maar de zuigelingen besprengen zij. Dus als ze zeggen: 'Ik doop u in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes', dan zijn zij leugenachtig in het spreken en ongehoorzaam in het doen. En dat

in de Naam van een Drie-enig God! Jacobus zegt: 'De duivelen geloven ook in God, maar deze sidderen voor Zijn macht en gezag'. Hier ziet men het wonder der leugen door de kracht der dwaling; de verdedigers als gerusten in Sion werkzaam, menende of huichelende Gode te dienen.

Schrijver dezes heeft aan professor H. H. Kuyper een schrijven als protest tegen deze dwaalleer gezonden, die door hem in artikelen over de kinderen de verbonds in 'De Heraut' geleerd werd, met verzoek ook de professoren aan de Theologische School te vragen deze schande uit onze kerken te helpen verwijderen. Doch al deze geleerden heeft het goed gedacht, om niets van zich te laten horen. Dit heeft hem mede doen besluiten, om zelf openlijk te getuigen tegen deze dwaalleer, alware het als een stem eens roepende in de woestijn. Ziehier de richting, waarheen men door het ingenomen leugenachtig standpunt met onverbidelijke consequentie gedreven wordt. In het zalig worden van de zondaar wordt door de leer der zuigelingenbesprenging het zwaartepunt verlegd van het geloof in Christus naar de onbewuste of onwetende wedergeboorte van de zuigelingen. Niet het zaligmakend geloof in Jezus is het waar het hier op aankomt. O neen, dat is slechts bijzaak, maar de wedergeboorte, naar vroeger in de zuigelingen verlegt, dat is het. Een verplaatsing van het begin en zwaartepunt uit geloven, te leggen in het verborgene, dat de vrucht der wedergeboorte toch niet kan openbaren.

Het verborgene is voor de Heere onzen God, maar het geopenbaarde in Zijn Woord en door Zijn Woord, als zaad der wedergeboorte, tot openbaring laat komen, dat is voor ons en onze kinderen. Die het beter willen weten dan de Bijbel, zijn eigenwijze mensen.

Zij beginnen met Z en eindigen met A. Eerst de wedergeboorte, dan op een grond van die onbewuste wedergeboorte zich bekeren tot Jezus, in plaats van een vluchten met de zichzelf bewust geworden armoede, blindheid en doemschuld tot Jezus. 'Want Sion heeft weeen gekregen', of de trekking van god den Vader tot Jezus, zoals die door alle Sionnieten geestelijk ervaren wordt, om daardoor en daarna langzamerhand te komen tot het klare inzicht in de wedergeboorte en de verkiezing door God. Dat met deze dwaalleer de weg gebaad wordt om met een ingebeelde hemel naar de hel te gaan, is duidelijk, temeer wijl men uitgenodigd wordt onze kinderen later in die leugenleer te onderwijzen,

waardoor hun wordt verkondigd, dat zij met God in het verbond staan en hun allerlei zegeningen in Christus geschonken zijn, zoals de besprenging hun verzekerd heeft of liever gezegd zij die de besprenging hanteren. Weer niet door het geloof in Jezus verzoening, o neen, maar bij die onwetende wedergeboorte zich maar alvast verzekerd houden. Voor de historische gelovigen ligt het als het ware voor de hand, deze leugenleer te huldigen, en op zijn minst genomen de onwetende wedergeboorte, die de besprenging hun betekent en verzegelt, tot elke prijs vast te houden, om in de hoop van de zaligmakende droom, de hemel te verwachten en in de familieband met de 'Steenachtige toehoorders' zich te verheugen in hun veronderstelde wedergeboorte. Deze wanen zich gered, terwijl zij nooit in hun 'verloren zijn' zijn ingegaan. Formalisten en huichelaars hebben alle eeuwen door één en dezelfde vrucht gedragen, als de crisis van de ontstaat tussen de ordonnantie van Christus en de leringen, die geboden van mensen zijn. Letten we nog eens op het gebed vóór en na de dankzegging ná de besprenging.

Het gebed: 'O almachtige, eeuwige God, wij bidden U, door Uwe grondeloze barmhartigheid, dat Gij deze kinderen genadiglijk wilt aanzien en door Uwe Heilige Geest Uwe Zoon Jezus Christus inlijven, opdat zij met Hem in Zijne dood begraven worden en met Hem mogen opstaan in een nieuw Godzalig leven; opdat zij hun kruis, Hem dagelijks navolgende, vrolijk dragen mogen, Hen aanhangende met een waarachtig geloof, vaste hoop en vurige liefde'. Lukas 14 vers 27 toont de dwaasheid aan van dit gebed.

De dankzegging: 'Almachtige, barmhartige God en Vader, wij danken en loven U, dat Gij ons en onze kinderen door het bloed van Uwe lieve Zoon Jezus Christus, al onze zonden vergeven (hebt) en ons door Uwe Heiligen Geest tot lidmaten van Uwe eniggeboren Zoon, en alzo tot Uwe kinderen aangenomen hebt'. Vóór de predikant de zuigelingen gaat besprengen, bidt hij dus God, of Hij deze zuigelingen wil aannemen. Na de besprenging dankt hij de Allerhoogste, dat Hij het gedaan, hunne zonden vergeven en hen tot Zijne kinderen aangenomen heeft.

Het kind is in dit ogenblik wedergeboren, en de predikant is de zaligspreker, die slechts het water op het voorhoofd behoeft te

spreken en de kinderen zijn volgens deze leugenleer voor eeuwig behouden.

De uitdrukking 'ons en onze kinderen', wijst tegelijkertijd op de erfelijke genade, zodat beide stelsels om de voorrang strijden.

Dr. Owen zegt: 'De vader der leugen zelf zou moeilijk een noodlottiger gevoelens kunnen opgeworpen hebben dan dat van de wedergeboorte door besprenging'.

Dr. Campbell, de voorzitter van het Marshall College der Vrije Schotse kerk te Aberdeen, zegt: 'Het is te bejammeren, dat wij zoveel bewijzen hebben, dat zelfs vrome en geleerde mannen hun oordeel laten verduisteren door de gevoelens en de gewoonten van de sekte, welke zij de voorkeur geven. De echte partijganger, tot welk genootschap hij behoort, wil altoos de uitspraak des Geestes verbeteren door de leer zijner partij'. Daar er geen neutraliteit tegenover Christus en Zijn bevelen bestaat, zo gehoorzaamt men Hem of is een dienaar van mensen. Indien gij dus de besprenging verdedigt, wil dan erkennen, dat gij de bijval en de eer van mensen liever hebt dan de eere Gods.

De Heere zegt: 'Wat noemt gij Mij Heere Heere, en doet niet wat ik u bevelen heb?!' Zult gij u nu met Gallio niets van deze dingen aantrekken, omdat ook onze vaders deze leugenleer met de Synoden van 1618 - 1619 onwettig gewettigd hebben? Artikel 7 onzer belijdenis verbeidt u, dat gij achter de meerderheid der huldigers van de dwaalleer wegkruipt, daar wij maar één Heere, één geloof en ook maar één doop hebben te belijden.

Artikel 29 stelt als teken der ware gemeente, dat zij de sacramenten bedient, zoals Christus die heeft ingesteld, en als teken der valse of onware gemeente, dat zij aan haar eigen inzettingen meer gezag en autoriteit toekent, dan aan de Woorden Gods, in plaats van te buigen voor de ordonnantiën van Christus. In welk teken staan nu onze Gereformeerde kerken?

Daar voor God de Heere een Gereformeerde dwaalleer niets beter is dan een Roomse, zo moeten wij evengoed de besprenging als het Roomse Avondmaal als een afgoderij verwerpen.

Lezer, in Deuteronomium 18 vers 18 - 22 zegt God tegen Mozes: 'Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en

Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebiedend zal. En het zal geschieden, de man, die niet zal horen naar Mijn woorden, die Hij in Mijn Naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken. Maar de profeet, die hoogmoediglijk zal handelen, sprekende een woord in Mijn Naam, hetwelk Ik hem niet geboden heb te spreken, of die spreken zal in den naam van andere goden, dezelve profeet zal sterven. Zo gij dan in uw hart zoudt mogen zeggen: Hoe zullen wij het woord kennen, dat de HEERE niet gesproken heeft? Wanneer die profeet in den Naam des HEEREN zal hebben gesproken, en dat woord geschiedt niet, en komt niet; dat is het woord, dat de HEERE niet gesproken heeft; door trotsheid heeft die profeet dat gesproken; gij zult voor hem niet vrezen'.

De Bijbelchristenen zullen ook niet vrezen voor degenen, die de leugenleer in Naam des Drie-enigen trotselijk leren, die Christus niet geboden heeft. Zij hebben ogen om te zien: dat het niet geschiedt, namelijk het woord, dat hoogmoediglijk gesproken is, dat de besprengde zuigelingen door de Heiligen Geest gereinigd en geheiligde, in Christus en door God als Zijne kinderen aangenomen zijn.

'Want al wat Hij wrocht zal juichen tot Zijn eer'. Honderdduizenden zijn levendige bewijzen van het tegendeel. Overweeg, of Abraham zijn zoon durfde te besnijden zonder een bevel van God. Hoe durft men dan zuigelingen te besprengen tegen de doopsinstelling van Christus in, zonder één woord of bevel des Heeren? Overweeg, of Christus gebiedt te geloven en dan gedoopt te worden. Onze leraars besprengen zuigelingen, die geen geloof kunnen beoefenen of openbaren.

Oordeel zelf, of Christus doopsinstelling al dan niet veranderd is.

In 1 Korinthe 4 vers 6 zegen wij: 'Dat wij niet mogen gevoelen boven hetgeen geschreven is'. Daar de besprenging van zuigelingen niet bevelen of beschreven is, zo moeten wij ze ook niet aanzien als een bevel des Heeren, maar wel als een daad van eigenwillige godsdienst. Overweeg, dat, gelijk het geboorterecht aanspraak gaf op de besnijdenis, zo ook het geboorterecht aanspraak gaf op het priesterschap. En wilt gij nu de doop vaststellen op het zaad der gelovigen zonder er voor een woord van Christus te hebben, terwijl gij de bediening des Woords niet wilt leggen op het zaad der predikanten?

Zou het geen vreemde redenering zijn, dat de predikers onder het evangelie minder voorrechten hebben dan de priesters onder de wet, tenzij elke predikantszoon ook predikant zou worden? Gij werpt daarop misschien tegen: predikanten zijn geen priesters. Wij stemmen dit van harte toe. Maar dezelfde kerk, die het eerst de kinderdoop ging invoeren, heeft ook de leraarsstand in een priesterschap omgezet, en de ene uitvinding is even slecht als de andere.

Christus zegt: 'En gij hebt (alzo doende), Gods gebod krachteloos gemaakt door uwe inzetting'. (Mattheus 15 vers 6). Gods Woord is een richtsnoer voor ons geloof! 'Want zo velen als er naar dezen regels zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israël Gods'. (Galaten 6 vers 16). 'Zonder Mij kunt gij niets doen'. (Johannes 15 vers 5). Dominee Ferwerda geeft twee voorbeelden van het zelfbeschikkingsrecht. Op bladzijde 5 van zijn leerrede over de doop der kinderen haalt hij ten eerste als voorbeeld aan de Vredesconferentie van Parijs, ten tweede de revolutionaire arbeidsbeweging. De revolutionaire echter heeft, zoals zij met trots uitbazuint, de lichten aan de hemel uitgeblust. En wel bewandelt zij een heel andere weg dan te Parijs werd ingeslagen, maar in beginsel is er geen verschil. Ook zij wil het geluk der mensen brengen op een hoger peil, maar niet in Gods weg. Op bladzijde 6 vervolgt hij: 'Doch wat ter wereld, vraagt gij, heeft dit met de kinderdoop te maken? Schijnbaar misschien niets, maar inderdaad heel veel. Die geest, van wiens invloed wij een paar voorbeelden aanhaalden, beperkt zich niet tot het politiek en maatschappelijk terrein, doch openbaart zich ook in de sfeer van het godsdienstig leven. Neem bijvoorbeeld de zogenaamde neutrale school. Haar opvoedkundige gedachte is deze, dat het kind nog niet met godsdienstige vragen mag lastig gevallen worden; daar heeft het immers nog geen oordeel over. Laat het eerst tot kennis des onderscheids komen en dan moet het zelf maar beslissen, of het, en zo ja, hoe het God wil dienen; dan moet het zelf maar kiezen of het Jood, heiden, Mohammedaan of Christen wil zijn en indien Christen, of het zich voegen wil bij de Roomse, Lutherse, Gereformeerde of welke kerk dan ook'. Ziedaar de opvatting van duizenden ouders, die zelf nog niet met alle godsdienst gebroken en alle hogere ernst uitgeschud hebben. Och zeggen ze, dat moet mijn kind later zelf maar weten. Hier hebt u met andere

woorden het geestelijk zelfbeschikkingsrecht: bij welke kerk of religieuze gemeenschap ik mij voegen wil, gaat niemand aan, dat is mijn zaak, de mijne alleen.

Doch nu staat daartegenover als een scherp en luid protest in onze Christelijke, maar helaas aan het Christendom al meer ontzinkende samenleving, de doop, de kinderdoop. Die kent geen zelfbeschikkingsrecht, geen soevereine wilskeur van de mens. Die doop legt, in de Naam des Heeren, op het kind reeds beslag in zijn eerste levensdagen. In de doop spreekt de God des Verbonds: 'dit kind is het Mijne', gelijk Hij door Ezechiël tot die Israëlieten, die hun kleinen aan de Moloch geofferd hadden, de ontroerende vraag richtte: 'Wat hebt gij met Mijne kinderen gedaan?' Natuurlijk is dit niet met het oog op alle kinderen van kracht. Hier is de lijn des verbonds beslissend. Het was tot Abraham dat de Heere sprak: 'Ik ben uw God en de God van uw zaad'; het was tot de bekeerden op de pinksterdag, dat Petrus het woord richtte: 'U komt de belofte toe en uwen kinderen en allen die daar verre zijn, zovelen als er de Heere onze God er toe roepen zal', maar dat zaad is nu ook Godes: het heeft niet te kiezen, er is al voor hen gekozen: zij zijn (wij spreken hier nu natuurlijk van de vollen, echte doop) van de baarmoeder af den Heere geheiligd, uitverkoren tot Zijn dienst. De levensrichting van de zuigeling is reeds bepaald, niet door hem zelf, noch door zijn ouders, maar door het vrijmachtig welbehagen van de God des verbonds. En nu moet het later wel tot een zelfbewuste keuze komen in het vlieden van de duisternis en het zoeken van de Heere, maar die keuze is niet vrucht van zijn willekeur zonder meer, ze is uitvloeiSEL van die genade, die door de doop reeds bezegeld werd.

Zie hier dan iets van de grote betekenis van dit sacrament. Het legt de wortel van het geloofsleven zó bloot, dat wij niets anders kunnen, dan er de genade Gods in eren'. Iets verder, bladzijde 7: 'Bij de volwassene zien wij de genade in stam en vruchten; de kinderdoop wijst ons op de allereerste levenskiemen ervan en verkondigt aldus op welsprekende wijze, hoe het echt geestelijke een planting is van de hemelse Landman alleen'.

Tot hiertoe heb ik u, lezer, iets uit dominee Ferwerda's leerrede letterlijk weergegeven.

Dominee Ferwerda beweerde, dat het beginsel van de revolutionaire geest ook op het godsdienstig terrein zeer veel met de kinderdoop te maken heeft.

Dit is helaas ook werkelijk het geval, want Christus zegt, volgens Johannes 8 vers 44, tegen Abrahams kinderen, die hetzelfde valse verbondsbegrip hadden als dominee Ferwerda, en zich kinderen Gods waanden te zijn, omdat God tegen Abraham gezegd had: 'Ik ben uw Gods en uws zaads God': 'Ik weet, dat gij Abrahams kinderen zijt, en gij zegt dat God uw Vader is; maar Ik zeg u, dat de duivel uw vader is'.

De oorzaak daarvan is het gemis van de Geest der onderscheiding der twee verbonden, die de apostel Paulus zo duidelijk in Galaten 4 vers 21 - 26 geleefd heeft: Ismaël en Izaäk. Dit zijn dingen die een andere beduiding hebben. Dit zijn de twee verbonden.

De kerkvaders, in het bijzonder Cyprianus, hebben de doopsinstelling van Christus met de beperking van bekering en geloof vóór de doop, buiten gezag op zij gezet. Hier hebt ge het geestelijk zelfbeschikkingsrecht, die ten slotte de kinderbesprenging onwettig gewettigd heeft. Dit is hetzelfde beginsel als van de conferentie van Parijs en de revolutionaire arbeidsbeweging, met dit verschil echter, dat deze revolutionaire leer en handelingen duizendmaal gevaarlijker is; ze misleidt hare huldigers en onteert God, daar zij zich laat aandienen in de naam van een Drie-enig God. Hoe lang zal het nog duren, dat degenen, die kinderen Gods belijden te zijn, hun verstand laten verduisteren door hetgeen de vadersen geschreven en de ouden gezegd hebben? De gelovigen van het Nieuwe Verbond hebben evenmin het vleselijke verbond van Genesis 17 mee te maken, als de gelovigen vóór Abrahams tijd.

De Heilige Geest zegt door de apostel Paulus in Efeze 1 vers 13 en 14, als tegenstelling der revolutieleer: 'In welken (Christus) ook gij (zijt), nadat gij het woord der waarheid (namelijk het evangelie uwer zaligheid) gehoord hebt; in welke gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte, die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid'.

Lezer, let op Gods getuigenissen: Romeinen 5: 'Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus

Christus', Romeinen 8 vers 14: 'Want zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods'.

Jakobus 1 vers 18: 'Naar Zijnen wil heeft Hij ons gebaard, door het woord der waarheid'. Gods Woord weet niet van het 'heerlijke' geloofsbeginzel van genade door de kinderbesprenging, gelijk dominee Ferwerda beweert. Het is de omkering van de bevelen van Christus, die gezegd heeft: 'Leert hen alles te onderhouden zó als Ik het u bevolen heb'. Dominee Ferwerda kent ook verschillende dopen: de doop van volwassenen, de doop van zuigelingen, de echten doop en de vollen doop. Ongetwijfeld ziet dominee Ferwerda al deze dopen alleen uit het heerlijke licht van de geest der zelfbeschikking, daar het licht van Christus, namelijk Zijn Woord, slechts spreekt van één Heere, één geloof en één doop, dat wil zeggen de christelijke doop, of Christusdoop, de doop der bekering.

De Bijbel weet ook niets van een sacrament van de doop. Dit is een benaming eertijds door de priesters gegeven, om zich uit de verlegenheid te redden, toen de gelovigen hun vroegen, hoe die besprenging de erfzonde kon afwassen; zij antwoordden: dat is een sacramentum of verborgenheid! Dominee Ferwerda zegt: 'Het was tot Abraham, dat de Heere sprak: 'Ik ben uw God en de God van uw zaad'; het was tot de bekeerden op de pinksterdag, dat Petrus het woord richtte: 'U komt de belofte toe en uwen kinderen'. Maar dat zaad is nu ook Godes. De Bijbel zegt echter wat anders.

Deze twee valse grondbewijzen voor de besprengingsleer staan met alle verdere aanhalingen in een onwrikbaar verband; is dit fundament vals, zo is de opbouw ook vals. Welnu, de Heilige Geest heeft door de mond van de apostel Paulus duidelijk en beslissend aangetoond, dat het verbond der besnijdenis vernietigd en aan het kruis genageld is. Diegenen, die met de belijdenis wilden werken, waren van de genade vervallen, daar de besnijdenis verplichtte de gehele wet te vervullen.

De besprengingshuldigers beschuldigen Christus stilzwijgend, daar Hij Abrahams zaad op dezelfde grondslag duivelskinderen noemt. 'U komt de belofte toe en uwen kinderen', dominee Ferwerda rukt deze woorden uit hun verband en schakelt juist uit, wat hun leugenleer doet ineensorten, namelijk: 'zovelen als er de Heere onze God er toe roepen zal'. De nadruk wordt valselijk op u en uwen kinderen gelegd, om de laatsten dan ook

Godes te noemen en in het Nieuwe Verbond de besprenging ook op onbewuste zuigelingen te kunnen toepassen.

Joël duidde deze kinderen echter aan met uwe zonen en dochteren, wat heel wat anders is als zuigelingen. Elke aandachtige lezer kan onmiddellijk begrijpen, in verband met het profeteren van die kinderen, welke de Heilige Geest daartoe ontvangen hebben, dat dit niet op zuigelingen toepasselijk is. Alleen zij, die de Heere onze God ertoe roepen zal, zullen zulks doen. Wat zegt de Bijbel van dat roepen Gods? In 1 Petrus 2 vers 9: 'Opdat gij zoudt verkondigen de deugden desgenen, die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht'.

Romeinen 1 vers 6, 8: 'Onder welken gij ook zijt, geroepen van Jezus Christus'. Lees ook de volgende verzen, en gij zult horen, dat Paulus tot gelovigen spreekt, die door hun getuigenissen oorzaak waren geworden, dat de wereld er notitie van nam. Romeinen 8 vers 30: 'En die Hij tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen'. Efeze 2 vers 1 - 3: 'En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden'. De apostel laat ook van zichzelf en voor alle afstammelingen van Abraham volgen: 'Wij waren van nature kinderen des toorns gelijk ook de anderen'. Paulus leer is juist het tegengestelde van de leer van dominee Ferwerda. Hoor wat dominee Ferwerda zegt: 'Er zijn kinderen die hun doop verloochenen, maar daar mogen wij niet mee rekenen; die mogen niet tot regel zijn; zolang het tegendeel niet blijkt, moeten wij hun als kinderen Gods aanmerken (tegen Paulus leer in!). Is dit niet Godonterend, daar Christus zegt van de Zijnen: 'Zij waren de Uwen, Gij hebt ze Mij gegeven en Ik geef hun het eeuwige leven, en niemand zal ze rukken uit Mijns Vaders hand'. Het genadeverbond en de verkiezing zijn geen twee zaken. Die verkoren is, is ook in het genadeverbond. Christus heeft geen dode leden in Zijn genadeverbond. Die waren alleen onder het oude Verbond in het vleselijke verbond van Genesis 17. De kinderbesprengers mogen niet vergeten, dat deze leugenleer beslissend zegt: Dat God deze zuigelingen als Zijne kinderen aangenomen heeft! Nu moet dit waarheid zijn, of het is een Godonterende leugen!

Dominee Ferwerda leert voorts, dat de besprenging de wortel van het geloofsleven zó blootlegt, dat wij niet anders kunnen, dan er de genade Gods in eren. Men moet maar durven, brutaal met sierlijke woorden

onwaar te zij. Lezer, denk toch eens na! De wortel van het geloofsleven is de Heilige Geest. Het bloot komen of het zichtbaar worden van het geloofsleven is voor ons het gevoel en gezicht van onze geestelijke dood, waardoor wij de weeën Sions openbaren. Het is een vrucht van het geloofsleven, dat men zich verloren kent. Het zijn de trekkingen des Vaders, waarvan Christus zegt: 'Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader heb trekke'. Door hetzelfde geloof, waardoor hij zijn 'verloren zijn' heeft leren kennen, leert hij vluchten als een verloren schepsel in de gebeden tot de Zaligmaker (gelijk iemand, die n het water valt en niet zwemmen kan, maar ontroerd om hulp roept, en al zijn krachten inspant om niet te verdrinken), totdat hij in het Woord en de beloftenissen de Zaligmaker leert zien, en begeren Zijn dierbaarheid, onmisbaarheid en algenoegzaamheid, en Hem door datzelfde geloof leert toe-eigenen.

Dan juicht de ziel: 'ik verheug mij in mijne God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan'.

Nu vraag ik u, waarheidlievende lezer, of de besprenging de wortel van het geloofsleven kan bloot leggen, daar de wortel van het geloofsleven de Heilige Geest is, die nimmer bloot te leggen is. Alleen zijn zaligmakende inwoning komt bloot of wordt zichtbaar uit zijn vruchten van bekering en geloof in de vergeving van zonden. Dit was de eis voor de doop van Johannes de Doper, van Christus en de apostelen, ook voor Abrahams kinderen. Het verborgene wat zich niet openbaart, komt niet voor Christus doop in aanmerking.

De zuigelingenbesprengers weten niet, of de zuigelingen de wedergeboorte deelachtig zijn.

Zij behoeven het ook niet te weten, want Christus heeft bevolen, dat Zijn dienaars op het zien van de vruchten zouden wachten met het dopen.

Dominee Ferwerda zegt heel wat anders; de besprenging legt de wortel van het geloofsleven zó bloot. Wat bloot komt te leggen wordt toch zichtbaar? Mijn vraag: waar is dan de vrucht van dat geloof? Zo iets onzinnigs heb ik nog nooit horen beweren, maar dominee Ferwerda zal dat wel weer alleen zien bij het licht uit de geest van zelfbeschikking. Wat de besprenging wel bloot legt, is dit, namelijk dat ze de wortel is van het wonder der leugen of van de kracht, om uit de geest van de

zelfbeschikking, de mensheid op hoger peil van godsdienst te brengen, doch niet in Gods weg. Ook toont zij duidelijk aan, dat de meesten harer huldigers dorre en verwaande zelfbeschikkers zijn van de zaligheid, die ze zeggen reeds onbewust ontvangen te hebben. Zij geloven, dat Christus voor zondaren gekomen is: zij erkennen zich zondaars, ja, gaan zelfs ter avondmaal. Wat zou hun dan nog ontbreken? Hun ontbreekt echte het enige orgaan, het door God gestelde en gegeven middel, het zaligmakend geloof. Zonder dat is er geen liefde, die alle vrees buiten kan drijven, of ware Gods- en zelfkennis geeft. Dit geldt ook voor de wijzen en verstandigen.

Voorts legt de besprenging als wortel bloot of doet aanschouwen, dat honderdduizenden van deze verklaarde kinderen Gods openbare vijanden van God en Zijn Woord zijn, door wie de Naam des Heeren gelasterd wordt. De besprenging is niet zó onschuldig aan het valse christendom als men wel denkt.

De grondwet van het Koninkrijk Gods is door deze zelfbeschikking buiten gezag gesteld en daardoor zouden de apostelen die gemeente niet meer kunnen herkennen. Waar zouden zij de enige plaatselijke gemeente kunnen vinden waarover de Heilige Geest de opzieners en leiders had aangesteld? Men vindt nu in één plaats 10 à 12 kerken, die zich daarop beroepen, met miskenning van elkander. Waar zijn de samenkomsten, waar de door God geschonken gaven tot opbouw van elkander en het priesterlijk ambt in de onderlinge samenkomsten tot zijn recht komen? Nu is dit alleen de predikant als bestudeerd man veroorloofd. De onzichtbaar geworden gemeente, die Christus bouw is, en onder vele richtingen schuil gaat, zal toch niet door de poorten der hel overweldigd worden. Dit is de eeuwige garantie voor degenen, van wie de apostel zegt: 'Het is God die gezegd heeft, dat het licht in de duisternis zou schijnen. Die is het, die in onze duistere harten heeft geschinen, om ons te geven kennis van de heerlijkheid Gods, in het aangezicht van Jezus Christus'. 'Want dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de eeuwige, waarachtige God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt'.

Er zijn mensen, die de eeuwenoude dwaalleer zó geloven, dat zij de duizende tegenbewijzen als niet bestaande rekenen en Gods getuigenis hulpdienst laten verrichten, om er goddelijk gezag aan te verlenen.

Dominee Ferwerda omkleedt deze leer en handelingen uit de geest van zelfbeschikking met Gods vrijmacht, soevereiniteit en ontferming; zo iets noemt men in het maatschappelijk leven boerenbedrog. Door later, besprengde zuigelingen als volwassen leden belijdenis te laten doen, stelt men de persoonlijke zekerheid des heils, namelijk de rechtvaardiging uit het geloof, niet meer als feit voorop, maar laat men slechts de waarheid der Schrift belijden.

Spener zegt: 'Zonder persoonlijke ervaring des heils, kan ook niemand een waar christelijk theoloog zijn'. Dominee Ferwerda zegt: 'bij de volwassenen zien wij de genade in stam en vruchten; de kinderbesprenging wijst ons op de allereerste levenskiemen er van en verkondigt aldus op welsprekende wijze, hoe het echt geestelijke een planting is van de hemelse Landman alleen'. Hier is het voor schrijver alsof hij de beruchte Tetzl hoorde spreken, in de persoon van dominee Ferwerda. Als dominee Ferwerda gezegd had: 'de kinderbesprenging wijst ons op hetgeen de profeet Samuël zei tegen Saul, namelijk dat ongehoorzaamheid en wederstreven van God, toverij, beeldendienst en afgoderij is', dan zou dominee Ferwerda voor God en mensen waar geweest zijn. Dat de hemelse Landman alleen de oorzaak is van het echt geestelijke, is waarheid; doch dominee Ferwerda schrijft het aan een verboden handeling toe en maakt God den Heere een dienaar van de zonde.

Ik wijs de lezer terug tot de beschrijving van die profeet, die iets zou leren in Gods Naam, hetwelk de Heere niet geboden had, of lees Deuteronomium 18 vers 15 - 22, alsmede Ezechiël 13 en 14.

Dominee Diemer, die in 'de Wachter' van 7 november 1919, uit hetzelfde beginsel van zelfbeschikkingsrecht de bezwaarden inzender uit Dokkum dapper geeseld heeft en flink het product van Rome huldigt, zegt: 'Er zijn mensen, die in antipathie tegen de kinderdoop zo versteend zijn, dat al kwam er ook een engel in eigen persoon uit de hemel zeggen, dat hun afkeer en tegenstand van de kinderdoop (in de zin van zuigelingenbesprenging) on-Bijbels en ongodelijk was, zij zouden zich niet laten gezeggen'.

Zeer juist is dit door dominee Diemer gezegd, zonder dat hij het zo bedoeld heeft. Daar de echte Bijbelchristenen wensen te doen wat

Christus bevelen heeft en overtuigd zijn in goed gezelschap te verkeren, aangezien de Heilige Geest door de mond van de apostel laat getuigen in Galaten 1 vers 8: 'Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit de hemel, u een ander evangelie verkondigden buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die is vervloekt', die moet tegengestaan, verworpen en niet geloofd worden.

Schrijver zou tegen die engel zeggen: 'Wat niet overeenkomt met Christus bevelen, verwerp ik, daarom zal ik mij door u toch niet laten overtuigen, dat die zuigelingenbesprenging uit God is, al is het ook, dat gij een engel uit de hemel zijt, want Gods Woord leert mij, dat gij dan ook een soortgelijke engel moet zijn, als die, welke een leugengeest was in de mond van Achab's profeten en hem de leugenleer deed geloven'.

Dominee Diemer zegt: 'Alleen Gods Geest kan zulke geesten overtuigen'. Dit is ook weer zeer juist. Want als Gods Geest niet met mijn geest getuigde, dat Christus doopsinstelling Goddelijk, en de zuigelingenbesprenging ongoddelijk en een weerstreven van Christus was, gewis ik zou de smaad, de miskening en de revolutionaire handelingen van kerkenraden en onwetende belijders niet hebben kunnen dragen.

De huldigers van de besprenging hebben zelfs kroeghouders aan hun zijde. Want al zijn ze ook verachters van God en Zijn Woord, zo moeten toch hun zuigelingen zogenaamd gedoopt worden, daar zij anders immers heidenen zouden zijn. Zie hier de algemene dwaalgevoelens over de zogenaamde kinderdoop. De besprengers willen niet zien, dat de besprenging de wortel is van een goddeloos christendom. Aan de vruchten zult gij de boom (de mens hier bedoeld) kennen!

In 'de Wachter' van 28 november 1991 noemt dominee Diemer het geen eerbied en ontzag voor de Bijbel als men de zuigelingenbesprenging durft te bestrijden, die met ware Bijbelwijzen nog nooit is bewezen, dus ook door dominee Diemer nooit kan bewezen worden, aangezien er in de Bijbel geen letter voor te vinden is. Alleen Bijbelchristenen als dominee Diemer, die dwaallichten voor sterren aanzien en hun verstand laten verduisteren door hun vóóropgestelde mening, kunnen dan ook de zuigelingenbesprenging als Goddelijk en Bijbels aanzien.

De band is aan het woord: predikt het evangelie, en die dat geloofd zal hebben, die mogen gedoopt worden. Aan dit bevel en die vereisten

hebben de apostelen en de gemeente zich in de eerste 150 jaren getrouw gehouden. Dit bewijzen de Schrift en de historieschrijvers aan alle onbevooroordeelde Bijbellezers, niet aan dominee Diemer.

Als men de liefde tot Christus tot een wet stelt, zo legt men de grond tot alle verwarring in leer en leven; dat de een acht uit liefde tot Christus te moeten doen, zal de andere achten uit liefde tot Christus te moeten laten. De liefde is hier onvolmaakt, en eigenzin weet zich fijn daaronder te mengen. Zo is dan het doen van de één en het laten van de andere aan Christus bevelen te toetsen, en die alleen geven gehoorzaamheid of eigenzinnigheid aan.

Dominee Diemer zegt verder, dat hij geschreven heeft, dat er de eerste 1600 jaren van het Christendom van het bestrijden van de kinderdoop nergens iets te vinden is. Deze bewering is van een theoloog haast ongelooflijk.

Het is grote onkunde of een brutale moedwillige leugen. Na Tertullianus werden als ketters vervolgd de Waldenzen, de Albigenzen, Berengariërs en anderen, welke deze leer een der grofste dwalingen van de oude Christelijke kerk noemden.

* * *

Naschrift

Daar schrijver gevraagd werd, wat dr. A. Kuiper over de kinderdoop leerde, en hij daarop enkele hem bekende beweringen van dr. A. Kuiper aanhaalde, zo verzocht hem de vrager, dat boek, waarin een en ander was geschreven, eens te mogen zien en doornemen.

Alhoewel het hem bekend was, dat het door dr. A. Kuiper te dezer zake ingenomen standpunt in 'E. Voto' was weergegeven, had hij dit boek echter nog niet gelezen en is hij er door bovengenoemde omstandigheid toe gekomen, ook zelf eens van de inhoud kennis te nemen.

Na lezing daarvan kwam het hem gewenst voor het volgende als naschrift bij zijn protest, dat intussen reeds bij de drukker was, toe te voegen.

En 'E. Voto', 3^e druk, bladzijde 14 schrijft dr. A. Kuiper: 'Onze vaders, en met name Calvijn, wezen er daarom meer dan eens op, dat men toch voorzichtig met zijn oordelen moet wezen, want dat God de Heere zijn uitverkorenen hebben kan onder degenen, die nu nog voor het oog als boeven en schelmen bekend staan, en dat het omgekeerd zeer goed van achteren blijken kan, dat deftige en kerkse mensen kinderen des satans zijn. Laat die onverlaten en schelmen nu nog stenen zijn, Gods almachtige genade kan ook uit deze stenen Abrahams kinderen verwekken. Op de schijn mag men dus nimmer afgaan, Gods uitverkiezing is vrijmacht en dit staat vast: wie Hij uitverkoort, die brengt Hij ook ter zaligheid, en ter zaligheid door geen anderen weg, dan door de weg Christi'.

(Deze treffende tekening van de ontfermende vrijmacht Gods maakt de leer en verdediging van de zuigelingenbesprenging evenwel niet vrij van de verloochening van Christus doopinstelling met de door Hem bepaalde voorwaarden).

Op bladzijde 11 vervolgt dr. Kuiper: 'Moet derhalve een iegelijk gedoopt, in wiens hart het geloof aanwezig is, dan moet ge niet alleen dopen, in wien gij van dat geloof iets merkt, omdat het uitkiemde en opschoot en naar buiten trad, maar moet gij evenzeer dopen een iegelijk, in wiens hart de graan korrel des geloofs nog, voor Gods oog alleen gekend, schuilt. Jong en oud doet er niet toe. Tussen een klein kind en volwassen man mag geen verschil gemaakt worden. De vraag van de doop of niet doop

hangt alleen maar af van het al of niet aanwezig zijn van het geloof in kiem en wortel'.

Hier stelt ook dr. Kuiper zonder enige zweem van twijfel zijn zelfbeschikking en bepaling, in navolging van Calvijn en onze Dortsche vaders, tegen Christus beschikking en bepaling, namelijk, 'die gelooft zal hebben'. Daar aanwezig zijn geloof in kiem door Christus nooit als voorwaarde gesteld is voor Zijn doopinstelling, zo wordt daarmee dan ook Christus instelling en bepaling, hoe men ook redeneert, verloochend en buiten gezag gesteld. God zelf beschrijft ons in Zijn Woord (Johannes 3 vers 8), hoe men iemand als uit God geboren zal kennen. Overigens noemt de Bijbel de doop: de doop der bekering en het bad der wedergeboorte (niet de veronderstelde wedergeboorte) en geeft Hij duidelijk aan dat de doop van Christus een teken onzer behoudenis en vraag van een goede consciëntie tot God door de opstanding van Jezus Christus is (1 Petrus 1 vers 21).

Dit neemt echter niet weg, dat de gezegende kinderkens van die tijd en van de onzen, welke de vrucht der wedergeboorte niet kunnen openbaren, buiten Christus doopsbepaling zijn; de ook hun toegerekende zaligheid wordt hierdoor evenwel in geen deel vermindert; krachtens deze voor ons verborgen zegen wordt hun door Christus het Koninkrijk der hemelen toegezegd.

Dus geloofsgehoorzaamheid is beter dan verboden offeranden. Zo is dan de zuigelingenbesprenging een aflaathandel van het door Christus gebodene. De band der zaligheid is toch, dat wij Hem gehoorzamen!

* * *

Door J. van de Gevel